

**ROBERT ERVIN
HOWARD**

RUDÁ SOŇA

STÍN

SUPA

PODĚKOVÁNÍ:

Monice Hudské, Birute Chlupáčové,
Lukáši Duchoňovi, Petru Fryčovi, Janu Chlupáčovi, Davidu
Macháčkovi, Ondřeji Podavkovi, Vojtěchu Viznerovi,
Antanasovi Žemaitisovi
a dalším, kteří přispěli na vydání této knihy.

**ROBERT E.
HOWARD
RUDÁ SOŇA
STÍN SUPA**

*„Dostali ti psi nažrat a něco na sebe?“
„Ano, Ochránče věřících.“
„Ať se tedy připlazí do naší přítomnosti.“*

1

A tak přivedli vyslance pobledlé po měsících věznění před baldachýn stínící trůn Sulejmana Nádherného, tureckého sultána a nejmocnějšího ze všech mocných vládců oné doby.

Trůn, před nímž se třásl celý svět, pokrytý zlatem a perletí, zářil pod velikou nachovou kupolí síně. Z hedvábného baldachýnu, pošíitého hojností drahých kamenů hodnou velikého vládce, visela pableskující šňůra perel, zakončující pás smaragdů, vznášející se jako aureola slávy nad Sulejmanovou hlavou. Přesto sama velkolepost onoho trůnu bledla v lesku toho, který na něm seděl, pokrytý šperky, s volavčím perem na bílém turbanu zdobeném diamanty.

Okolo trůnu pokorně stálo devět vezírů a stupeň pod ním obklopovali bojovníci vládcovy tělesné stráže, solakové v plné zbroji s černými, bílými a šarlatovými pery, vlnícími se na zlacených přilbách. Rakouští vyslanci byli patřičně ohromeni – tím spíše, že jim dopřáli devět dlouhých měsíců k rozjímání v ponuré Pevnosti sedmi věží, tyčící se nad Marmarským mořem. Vyslanec stojící v čele poselstva zadusil svůj hněv a skryl své pocity pod pláštěm podrobení – podivným to hávem na bedrech Habordanského, generála arcivévody rakouského Ferdinanda.

Když ho přiváděli před trůn s pažemi v pevném sevření oddaných janičářů, jeho drsná tvář se nemístně ježila v zářivém hedvábí, které mu sultán prezíravě poslal. Tak přiváděli cizí posly před sultány už od krvavého dne na Kosovském poli, kdy Miloš Kabilović, rytíř rozdrceného Srbska, zabil ukrytou dýkou dobyvatele Murada.

Turecký panovník na Habordanského pohlížel s pramalým zalíbením. Sulejman byl vysoký štíhlý muž s úzkým zahnutým nosem a tenkými rovnými ústy, jehož odhodlaný výraz neobměkčovaly ani zplihlé kníry. Úzkou, vytrčenou bradu měl oholenou.

Jistou slabost naznačoval jen jeho tenký, pozoruhodně dlouhý krk, ale tvrdé rysy štíhlé postavy a třpyt v temných očích svědčily o mylnosti takového dojmu. Tatarský z něj šel víc než jen pocit – a právem, protože nebyl o nic více synem Selima Hrozného než Hafsa Chatún, krymské princezny. Narodil se s modrou krví jako dědic největší vojenské mocnosti světa, byl obdařen mocí a oděn hrdostí, neznající rovného kromě bohů.

Pod jeho orlím pohledem sehnul starý Habordanský hlavu, aby skryl hněv ve svých očích. Před devíti měsíci přijel generál do Istanbulu jako zástupce svého pána, arcivévody, s nabídkou příměří za železnou korunu uherskou, strženou z hlavy padlého

krále Ludvíka na krvavém poli u Moháče, kde si osmanská vojska otevřela cestu do Evropy. Před ním už tu byl jiný vyslanec – Hieronim Łaski, polský vojevoda.

Habordanský, s přímostí sobě vlastní, vznášel na uherskou korunu nárok jménem svého pána, což Sulejmana rozlítlo. O tutéž korunu pro své krajany prosil Łaski u Moháče na kolenou.

Łaskému se dostalo poct, zlata a příslibů záštity, za něž zaplatil závazky, přičícími se dokonce i jeho vlastní chamtivé duši – prodat do otroctví zemi svého spojence a skrz jeho území otevřít přístup až do srdce křesťanstva.

To vše Habordanskému pověděli, zatímco pěnil zlostí v žaláři, do nějž ho uvrhl sultánův prezíravý vztek. Sulejman teď opovržlivě shlížel na věrného starého generála, pominul obvyklé formality a projednou nepromluvil ústy velkovezíra. Turecký vládce by nikdy nepřiznal znalost nějaké franské řeči, ale Habordanský rozuměl turecky. Sultán mluvil stručně a bez vytáček.

„Vyříd' svému pánu, že se ho teď chystám navštívit v jeho vlastních zemích a že jestli se se mnou nesetká u Moháče nebo Pešti, setkám se s ním já sám pod zdmi Vídně.“

Habordanský se poklonil a neodvážil se promluvit. Na opovržlivé mávnutí vládcovy ruky vystoupil jeden z dvorských úředníků a podal generálovi vyšívaný měšec s dvěma stovkami dukátů. Každý z členů jeho družiny, trpělivě čekajících na opačném konci síně pod hroty janičářských kopí, byl také takto vyplacen. Habordanský huhňavě poděkoval, sukovité ruce sevřené okolo daru s přehnanou vervou. Sultán se vlašně ušklíbl s vědomím, že kdyby se toho vyslanec odvážil, vmetl by mu peníze do tváře. Pozvedl ruku ve znamení, že je propouští, potom se zastavil a jeho oči spočinuly na skupině mužů tvořící generálův doprovod – nebo spíše na jednom z těchto mužů. Byl to ten nejvyšší ze všech v síni, mohutný člověk, neobratně navlečený do tureckého oděvu. Na sultánův pokyn se ho vojáci chopili a přivedli ho blíž.

Sulejman na něj zkoumavě hleděl. Turecká vesta a objemný chalát nemohly zakrýt jeho mohutnou tělesnou stavbu. Světle hnědé vlasy měl na krátko střižené, široké žluté kníry mu padaly až pod drzou bradu. Jeho modré oči se zdály podivně zamlžené, jako by ten člověk spal ve stoje s otevřenýma očima.

„Mluvíš turecky?“ Sultán prokázal muži nesmírnou poctu, když ho oslovil přímo. Přes všechnu okázalost osmanského dvora v sultánovi přebývalo něco z prostoty jeho tatarských předků.

„Ano, výsosti,“ odpověděl Frank.

„Kdo jsi?“

„Říkají mi Gottfried von Kalmbach.“

Sulejman se zamračil a prsty si nevědomky zajel na rameno, kde pod hedvábným rouchem ucítil obrysy staré jizvy.

„Nezapomínám tváře. Tu tvou jsem někde viděl – za okolností, které mi ji vryly do paměti. Ale nemůžu si na ty okolnosti vzpomenout.“

„Byl jsem na Rhodu,“ navrhl Němec.

„Na Rhodu bylo mnoho mužů,“ odsekl Sulejman.

„Ba,“ souhlasil klidně von Kalmbach. „I de l’Isle-Adam tam byl.“

Sulejman ztuhl a jeho oči zajiskřily při vyslovení jména velmistra řádu Johanitů, jehož zoufalá obrana Rhodu stála Turka šedesát tisíc mužů. Rozhodl se ale, že tenhle Frank nebyl dost bystrý, aby jeho poznámka obsahovala mazanou urážku, a mávnutím ruky poselstvo propustil. Vyslanci byli odvedeni z přítomnosti vladaře a celý incident se tím uzavřel. Potom Franky eskortovali z Istanbulu a nejkratší cestou na hranice říše.

Turkovo varování mělo být spěšně doručeno arcivévodovi a v patách mu měla přijít vojska Vysoké porty. Sulejmanovi úředníci věděli, že osmanský vládce měl v úmyslu více než jen posadit loutku jménem Zápolský na dobytý uherský trůn. Sulejmanovy ambice zahrnovaly celou Evropu – tvrdohlavý Frankistán, z nějž se v průběhu staletí občas vyhrnuly hordy s pokřikem plenící Východ a jehož hloupí a vzdorovití lidé se čas od času zdáli zralí na to, aby si je muslimové podrobili, ale pokaždé znovu, pokud přímo nezvítězili, dokázali alespoň uniknout porážce.

Ráno rakouští vyslanci odjeli a ještě téhož večera Sulejman, zádumčivě sedící na svém trůně, zvedl hlavu z dlaně a pokynul na svého velkovezíra Ibrahima, který k němu sebejistě přistoupil. Velkovezír si byl vždy jistý uznáním svého pána. Nebyl snad od mládí sultánovým druhem a spolustolovníkem? Ibrahim měl jen jediného soupeře, pokud šlo o přízeň pána – tu rusovlasou Rusínku, Hürrem Radostiplnou, v Evropě známou jako Roxolana, již otrokáři odvěkli z otcovského domu v Rohatynu, aby se stala sultánovou první konkubínou.

„Konečně jsem si toho nevěřícího vybavil,“ řekl Sulejman. „Pamatuješ si první útok rytířů u Moháče?“

Ibrahim sebou při té zmínce cuknul.

„Ó Ochránče žalostných, mohl bych snad zapomenout na událost, při níž byla prolita skvělá krev mého pána rukou nevěřícího?“

„Pak si vzpomínáš, jak třicet dva rytířů, paladinů nazarejských, vjelo střemhlav do našich zástupů a každý z nich vsadil svůj život, jen aby se pokusil zahubit naši osobu. Při Alláhovi, cválali tam jako na svatbu, jejich koně a kopí poráželi každého, kdo se jim postavil, a pláty jejich zbroje odrážely i tu nejlepšší ocel.“

A přece začali padat, když promluvíly pušky, až z nich zbyli v sedle jen tři – rytíř Marczali a dva jeho společníci. Tihle paladinové posekali moje solaky jako pšenici, ale Marczali a další z jeho druhů padli – téměř u mých nohou.

Jeden z rytířů však zůstal, i když mu přilbu strhli z hlavy a krev prýštila z každé škvíry v jeho zbroji. Řítil se přímo na mě, mával svým obrovským obouručním mečem a přísahám při vousu Prorokovu, smrt si pro mě sahala, až jsem cítil planoucí dech Azraelův za krkem!

Jeho meč se blýskal jako blesky na nebi a odrazil se od mé přilby, takže jsem zůstal napůl omráčený a krev se mi vyhrnula z nosu. Rozrazil mi zbroj na rameni, kde mi zanechal tuhle jizvu, co mě pořád ještě svědčí, když má pršet. Janičáři, kteří se okolo něj shlukli, podsekli jeho koni kolena, a tak spadl společně se zvířetem. Zbytek mých

solaků mě z té změti vytáhl. Potom dorazily uherské zástupy a já jsem neviděl, co se s tím rytířem stalo. Ale dnes jsem ho uviděl znovu.“

Ibrahim vydal nevěřicný výkřik.

„Ba ne, tyhle modré oči jsem si nemohl s žádnými splést. Nevím, jak to, ale ten rytíř, který mě zranil u Moháče, byl tenhle Němec, Gottfried von Kalmbach.“

„Ale, Obránce víry,“ namítal Ibrahim, „hlavy těch psů, těch rytířů, ležely na hromadě před tvým altánem...“

„A já je spočítal a tehdy jsem nic neřekl, aby si muži nemysleli, že ti to dávám za vinu,“ odpověděl Sulejman. „Bylo jich jen třicet jedna. Většina z nich byla tak zohavená, že jsem stěží mohl rozeznat jejich rysy. Ale ten nevěřící, co mi zasadil tuto ránu, nějak unikl. Miluji odvážné muže, ale naše krev není zase tak obyčejná, aby ji mohl nevěřící beztrestně prolít na zem, kde ji budou chlemtat psi. Dohlédni na to.“

Ibrahim se s pozdravem salám hluboce uklonil a odešel. Širokými chodbami spěchal do pokoje z modrých kachlů se zlacenými oblouky oken nad prostornými ochozy, stíněnými cypřiši a platany